

บันทึก

เรื่อง อำนาจค้นในที่รโหฐานโดยไม่ต้องมีหมายค้นของพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และอำนาจค้นโดยไม่มีหมายค้นในเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะใด ๆ ในส่วนที่เป็นที่รโหฐานของเจ้าพนักงานตามมาตรา ๑๔ (๑) และ(๒) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙

กรมตำรวจมีหนังสือด่วนมาก ที่ มท ๐๖๐๑ (สส.)/๑๕๐๐๖๗ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ตามที่ได้มีการตรารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ เป็นต้นไปนั้น ได้เกิดปัญหาขึ้นในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งจะต้องทำการสืบสวน สอบสวน ตรวจสอบ และจับกุมผู้กระทำความผิดอาญาว่า ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ยังสามารถที่จะทำการค้นในที่รโหฐานโดยไม่ต้องมีหมายค้นตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้หรือไม่ ส่งผลให้ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ไม่กล้าที่จะเข้าทำการค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้น เพราะเกรงจะเป็นการกระทำผิดกฎหมาย ทั้งการดำเนินการเพื่อขอให้ศาลออกหมายค้นตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ก็ไม่สะดวกในทางปฏิบัติ ทำให้เกิดผลเสียหายต่อการปราบปรามผู้กระทำความผิดอาญาและการอำนวยความยุติธรรมให้แก่ประชาชน ในการนี้ กรมตำรวจได้เชิญผู้เกี่ยวข้องประชุมหารือแล้ว แต่ไม่อาจหาข้อยุติได้ โดยที่ประชุมมีความเห็นแตกต่างกันเป็น ๒ แนวทาง ดังนี้

แนวทางที่ ๑ เห็นว่า ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ไม่สามารถเข้าทำการตรวจค้นในที่รโหฐานด้วยตนเองโดยไม่มีหมายค้นตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เนื่องจากการที่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ค้นในที่รโหฐานด้วยตนเองโดยไม่มีหมายค้นเป็นการอาศัยเหตุที่อาจออกหมายค้นได้ตามมาตรา ๖๙ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ในปัจจุบันการออกหมายค้นจะเป็นอำนาจของศาลเท่านั้นที่จะพิจารณาว่าสมควรจะออกหมายค้นหรือไม่ เมื่อตำรวจชั้นผู้ใหญ่ไม่มีอำนาจออกหมายค้นได้ด้วยตนเองแล้ว จึงไม่อาจค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้นได้

แนวทางที่ ๒ เห็นว่า ตามหลักการของมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย การค้นในที่รโหฐานจะกระทำไม่ได้ การค้นในที่รโหฐานโดยมีคำสั่งหรือหมายของศาล หรือมีเหตุให้ค้นโดยไม่ต้องมีคำสั่งหรือหมายของศาลที่กฎหมายบัญญัติ เป็นเรื่องของข้อยกเว้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหลักการตีความข้อยกเว้นของกฎหมายต้องตีความโดยเคร่งครัด การค้นในที่รโหฐานโดยไม่ต้องมีหมายค้นตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อันเป็นบทบัญญัติตามข้อยกเว้นของรัฐธรรมนูญแห่ง

ราชอาณาจักรไทยจึงต้องตีความโดยเคร่งครัด ซึ่งเมื่อพิจารณามาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว จะเห็นว่า ในกรณีที่อาจออกหมายค้นได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายได้ให้อำนาจตำรวจชั้นผู้ใหญ่ค้นในที่รโหฐานได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น และเหตุที่จะออกหมายค้นดังกล่าวก็ยังใช้บังคับอยู่มิได้ถูกยกเลิกไปโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแต่อย่างใดการที่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ค้นในที่รโหฐานด้วยตนเองได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น ก็เป็นเพียงการอาศัยเหตุที่จะออกหมายค้นมาเป็นข้อพิจารณาว่าจะมีเหตุที่จะเข้าค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้นได้หรือไม่เท่านั้น ไม่ได้หมายความว่าตำรวจชั้นผู้ใหญ่จะต้องมีอำนาจออกหมายค้นได้แต่ไม่ออกหมายค้นและเข้าค้นด้วยตนเอง ทั้งยังเห็นว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้ตราขึ้นก่อนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปัจจุบันใช้บังคับ บทบัญญัติบางมาตราของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอาจขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญและใช้บังคับไม่ได้ แต่การตีความเพื่อบังคับใช้มาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาดังที่กล่าวมา ก็ไม่เป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด จึงเห็นว่า ตำรวจชั้นผู้ใหญ่สามารถค้นในที่รโหฐานโดยไม่ต้องมีหมายค้นได้ตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

กรมตำรวจจึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาว่า ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ยังสามารถที่จะทำการค้นในที่รโหฐานโดยไม่ต้องมีหมายค้นตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้หรือไม่

ต่อมา กรมตำรวจได้มีหนังสือ ส่วนมาก ที่ มท ๐๖๐๑ (สส.)/๒๖๗ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอรื้อเพิ่มเติมว่า เนื่องจากมีข้าราชการตำรวจได้รับการแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ บัญญัติให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะใด ๆ ในเวลากลางวัน ระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก เพื่อตรวจ ค้น ยึดยาเสพติดให้โทษที่มีไว้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ากระทำความผิด ตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามียาเสพติดให้โทษซุกซ่อนอยู่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับมีเหตุอันสมควรเชื่อว่าหากไม่ดำเนินการในทันที ยาเสพติดให้โทษนั้นจะถูกโยกย้ายหรือทำลาย ก็ให้มีอำนาจเข้าไปในเวลากลางคืนภายหลังพระอาทิตย์ตกได้

(๒) ค้นเคหสถาน สถานที่ หรือบุคคลใด ๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามียาเสพติดให้โทษซุกซ่อนอยู่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ยึดยาเสพติดให้โทษหรือทรัพย์สินอื่นใดที่ได้ใช้ หรือจะใช้ในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้

กรมตำรวจมีความเห็นว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษฯดังกล่าวเป็นเรื่องที่กฎหมายให้อำนาจไว้เป็นพิเศษและเป็นข้อยกเว้นตามมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทั้งนี้ ตามความเห็นในแนวทางที่ ๒ ดังกล่าวมาข้างต้น แต่

อย่างไรก็ดี ในเรื่องดังกล่าวนี้ยังมีผู้เห็นว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษฯ ไม่มีอำนาจดังกล่าวแล้วเนื่องจากการขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยมีเหตุผลดังที่กล่าวไว้ตามแนวทางที่ ๑ กรมตำรวจจึงขอหารือเพิ่มเติมว่า ในปัจจุบันพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ ยังมีอำนาจเข้าไปในเคหสถาน สถานที่หรือยานพาหนะเพื่อตรวจค้นตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือไม่

ต่อมา ในการพิจารณาเรื่องนี้ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมตำรวจ) ขอแก้ไขข้อหารือ ตามหนังสือกรมตำรวจด่วนมาก ที่ มท ๐๖๐๑ (สส.)/๒๖๗ ลงวันที่๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่ระบุว่ามิใช่ข้าราชการตำรวจได้รับการแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ เนื่องจากในปัจจุบันไม่มีข้าราชการตำรวจได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าว แต่มีข้าราชการตำรวจ ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ จึงขอแก้ไขข้อหารือตามหนังสือดังกล่าวให้ถูกต้องว่า เมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมีผลใช้บังคับแล้ว ข้าราชการตำรวจซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ จะมี อำนาจค้นในเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะใด ๆ ในส่วนที่เป็นที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้นตามมาตรา ๑๔ (๑) และ (๒)^๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๙) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมตำรวจ ประกอบกับได้ฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงมหาดไทย(กรมตำรวจ) ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ) ผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานป.ป.ส.) และผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานปลัดกระทรวง) และนายบรรศักดิ์ อูวรรณโณ แล้ว ข้อเท็จจริงปรากฏว่า

^๑ มาตรา ๑๔ เพื่อดำเนินการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ให้กรรมการ เลขาธิการ รองเลขาธิการ และเจ้าพนักงานมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะใด ๆ ในเวลากลางวันระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก เพื่อตรวจค้น ยึดหรืออายัดยาเสพติดที่มีไว้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือจับกุมบุคคลใด ๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด แต่ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามียาเสพติดซ่อนอยู่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือบุคคลที่จะถูกจับได้หลบซ่อนอยู่ในเคหสถานหรือสถานที่นั้น ประกอบกับมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะหากไม่ดำเนินการในทันทียาเสพติดนั้นจะถูกโยกย้ายหรือบุคคลที่หลบซ่อนอยู่จะหลบหนี ก็ให้มีอำนาจเข้าไปในเวลากลางคืนภายหลังพระอาทิตย์ตกได้

(๒) ค้นเคหสถาน สถานที่หรือบุคคลใด ๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามียาเสพติดซ่อนอยู่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ยึดหรืออายัดยาเสพติด หรือทรัพย์สินอื่นใดที่ได้รับมาเนื่องจากการกระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด หรือ ที่ได้ใช้ หรือจะใช้ในการกระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด หรือที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้

๑. ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมตำรวจ) ได้ชี้แจงว่า ความเห็นในแนวทางที่ ๒ ตามข้อหารือทั้งสองประการเป็นความเห็นของกรมตำรวจโดยได้สรุปปัญหาข้อขัดข้องในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการขอยกหมายค้ำจากศาลเพื่อเป็น ข้อประกอบการพิจารณา ดังนี้

(๑) ปัญหาในเรื่องของการเดินทางจากสถานีตำรวจไปยังที่ทำการศาลเพื่อขอยกหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท้องที่บริเวณชายแดนและในเกาะ ที่อยู่ห่างไกลจากชายฝั่ง เช่น เกาะกูด เป็นต้น สถานีตำรวจจะอยู่ห่างไกลจากที่ทำการศาลมาก ทั้งเส้นทางคมนาคมก็ไม่สะดวก ทำให้การดำเนินการเพื่อให้ศาลออกหมายค้ำเป็นไปอย่างล่าช้า ไม่ทันต่อเหตุการณ์

(๒) ปัญหาเกี่ยวกับผู้ที่ยื่นขอยกหมายค้ำ ซึ่งศาลบางแห่งมักกำหนดให้เฉพาะนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรเท่านั้นที่ยื่นขอยกหมายค้ำได้ แต่สถานี ตำรวจในต่างจังหวัดแต่ละสถานีจะมีนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรอยู่เพียงไม่กี่นายจึงก่อให้เกิดความไม่สะดวกในทางปฏิบัติ

(๓) ศาลบางแห่งกำหนดให้นายตำรวจที่ยื่นขอยกหมายค้ำต้องเป็นนายตำรวจผู้รับผิดชอบในคดีเท่านั้น เพื่อที่ศาลจะได้ซักถามข้อเท็จจริงเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาออกหมายค้ำด้วย

(๔) เนื่องจากการจัดการตามหมายค้ำไม่อาจใช้สำเนาหมายแทนได้ดังเช่นกรณีการจัดการตามหมายจับ การเข้าค้ำจึงมีอาจกระทำได้อย่างรวดเร็วเนื่องจากต้องใช้หมายค้ำต้นฉบับในการค้ำ

(๕) โดยที่การค้ำโดยมีหมายนั้น มาตรา ๑๐๔ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติให้ต้องส่งบันทึกรายละเอียดแห่งการค้ำและบัญชีสิ่งของที่ค้ำได้ไปยังผู้ออกหมาย การที่ต้องขอยกหมายค้ำจากศาลจึงก่อให้เกิดภาระหน้าที่ที่จะต้องส่งบันทึกและบัญชีดังกล่าวไปยังศาล

(๖) การเข้าค้ำเคหสถานในบางกรณีจะไม่ปรากฏเลขที่บ้านซึ่งศาลบางแห่งจะไม่ออกหมายค้ำให้ในกรณีดังกล่าว ทำให้ไม่อาจเข้าค้ำได้

(๗) สำหรับความผิดบางประเภท เช่น ความผิดเกี่ยวกับการพนันหรือยาเสพติด ซึ่งมีใช้ความผิดที่กระทำซึ่งหน้า แต่กำลังกระทำอยู่ในที่สาธารณะที่ต้องขอยกหมายค้ำจากศาลก่อนเข้าค้ำอาจทำให้ผู้กระทำผิดไหวตัวทัน ส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจในการปราบปรามการกระทำผิดไม่อาจบรรลุผลได้

๒. ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ) ชี้แจงว่า ปัญหาในการขอยกหมายค้ำจากศาลนั้น ปัจจุบันกระทรวงยุติธรรมได้จัดตั้งคณะกรรมการ ประสานงานกระบวนการยุติธรรมขึ้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ซึ่งปัญหาบางประการก็ได้รับการแก้ไขไปบ้างแล้ว เช่น การจัดตั้งศาลเคลื่อนที่ หรือในกรณีที่มีความจำเป็นที่ตำรวจจากส่วนกลางจะต้องไปทำการค้ำในต่างจังหวัด ปัจจุบันก็สามารถยื่นขอยกหมายค้ำจากศาลอาญาได้ เป็นต้น ซึ่งหากตำรวจเห็นว่ายังมีปัญหาในทางปฏิบัติจากการขอยกหมายค้ำจากศาลอยู่ก็สามารถเสนอเรื่องเพื่อให้คณะกรรมการประสานงานกระบวนการยุติธรรมพิจารณาได้ นอกจากนี้ กรณีที่จะเข้าข้อยกเว้น ตามมาตรา

๒๓๘^๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยนั้น น่าจะได้แก่กรณีที่มีเหตุให้ค้นได้ตามมาตรา ๙๒^๓ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเท่านั้น สำหรับความในวรรคสอง ของมาตราดังกล่าวไม่เข้าข้อยกเว้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉะนั้น ตำรวจชั้นผู้ใหญ่จึงไม่อาจเข้าค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้นได้

๓. ผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ป.ป.ส.) ชี้แจงว่าสำนักงาน ป.ป.ส.ได้เคยเสนอปัญหาดังกล่าวให้คณะอนุกรรมการที่ปรึกษากฎหมาย สำนักงาน ป.ป.ส.พิจารณา ซึ่งคณะอนุกรรมการฯได้พิจารณาให้ความเห็นไว้ในการประชุมครั้งที่ ๓-๑๖/๒๕๔๐ เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ สรุปได้ว่า อำนาจของเจ้าพนักงานตามมาตรา ๑๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ นั้น ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ในส่วน ของอำนาจเจ้าพนักงานตามมาตรา ๑๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวคณะอนุกรรมการฯก็เห็นว่าไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เนื่องจากบทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดเหตุที่จะเข้าค้นได้ซึ่งเข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๔. อดีตเลขาธิการคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ สภาร่าง รัฐธรรมนูญ (นายบวรศักดิ์ อุวรรณโณ) ชี้แจงว่า ความมุ่งหมายในการบัญญัติมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย นั้น เนื่องมาจากมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่สามารถเข้าค้นในที่รโหฐานได้โดยไม่ต้องมีหมายด้วยเหตุที่เป็นผู้มีอำนาจออกหมายค้นได้เอง จึงอาจถือตนเองเป็นหมายค้นเข้าทำการค้นในที่รโหฐาน ซึ่งหลักการดังกล่าวไม่เป็นที่ยอมรับกันในอารยประเทศทั้งตำรวจชั้นผู้ใหญ่ซึ่งมีอำนาจค้นนี้ เมื่อพิจารณาประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้วจะเห็นว่ามิตั้งแต่หัวหน้าถึงสถานีตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรี หรือเทียบเท่าขึ้นไป จึงมิใช่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามความเข้าใจของบุคคลทั่วไป ความ มุ่งหมายในการร่างมาตรา ๒๓๘ ก็ประสงค์ที่จะยกเลิก

^๒ มาตรา ๒๓๘ ในคดีอาญา การค้นในที่รโหฐานจะกระทำมิได้เว้นแต่จะมีคำสั่งหรือหมายของศาล หรือมีเหตุให้ค้นได้โดยไม่ต้องมีคำสั่งหรือหมายของศาล ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

^๓ มาตรา ๙๒ ห้ามมิให้ค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้น เว้นแต่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้ค้น และในกรณีต่อไปนี้

(๑) เมื่อมีเสียงร้องให้ช่วยมาจากข้างในที่รโหฐาน

(๒) เมื่อปรากฏความผิดซึ่งหนักกำลังกระทำลงในที่รโหฐาน

(๓) เมื่อบุคคลที่ได้กระทำความผิดซึ่งหน้า ขณะที่ถูกไล่จับหนีเข้าไปหรือมีเหตุอันแน่นแฟ้นควรสงสัยว่าได้เข้าไปซุกซ่อนตัวอยู่ในที่รโหฐานนั้น

(๔) เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าสิ่งของที่ได้มาโดยการกระทำผิดได้ซ่อนหรืออยู่ในนั้น ประกอบทั้งต้องมีเหตุอันควรเชื่อว่า เนื่องจากการเน้นซ้ำกว่าจะเอาหมายค้นมาได้สิ่งของนั้นจะถูกโยกย้ายเสียก่อน

(๕) เมื่อที่รโหฐานนั้นผู้จะต้องถูกจับเป็นเจ้าบ้าน และการจับนั้นมีหมายจับหรือจับตามมาตรา ๗๘

เมื่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ค้นด้วยตนเองไม่ต้องมีหมายค้นก็ได้ แต่ต้องเป็นกรณีที่อาจออกหมายค้นหรือค้นได้ตามประมวลกฎหมายนี้

หลักการเดิม กล่าวคือในคดีอาญานั้น จะมีให้ถือตัวบุคคลเป็นหมายค้นอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ก็ได้คำนึงถึงกรณีที่อาจมีเหตุจำเป็นที่จะต้องเข้าค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้นกำหนดเป็นข้อยกเว้นไว้ในความตอนท้ายของมาตรา ๒๓๘ ที่ว่า “มีเหตุให้ค้นได้โดยไม่ต้องมีคำสั่งหรือหมายของศาล ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” ซึ่งเหตุให้ค้นดังกล่าวก็เปิดกว้างไว้ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ โดยอาจจะเป็นเหตุในชั้นต่ำสุด คือมีเหตุอันควรสงสัย เหตุในชั้นสูงขึ้นไป คือเหตุทำให้เชื่อได้ หรือเหตุในชั้นสูงสุด คือ มีพยานหลักฐานชัดเจน ก็ถือว่าเป็นเหตุตามข้อยกเว้นของมาตรา ๒๓๘ ดังกล่าวทั้งสิ้น จึงไม่น่าที่จะเกิดปัญหาในทางปฏิบัติ และในชั้นพิจารณาพิพากษา มาตรา ๒๓๘ นี้ก็มีผู้แทนจากกรมตำรวจเข้าร่วมพิจารณาด้วย ซึ่งก็มีโต้แย้งคัดค้านแต่ประการใดทำให้ไม่ได้มีการกำหนดบทเฉพาะกาลรองรับปัญหาในทางปฏิบัติจากการใช้บังคับมาตรา ๒๓๘ ไว้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๙) ได้พิจารณาปัญหาข้อหาหรือของกรมตำรวจ ประกอบกับข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นแล้ว มีความเห็น ดังนี้

๑) ปัญหาประการที่หนึ่ง เมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมีผลใช้บังคับแล้ว พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่จะมีอำนาจค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้นในกรณีนี้อาจออกหมายค้นได้ตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า มาตรา ๖ ของ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้” และมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติว่า “การค้นในที่รโหฐานจะกระทำมิได้ เว้นแต่จะมีคำสั่งหรือหมายของศาล หรือมีเหตุให้ค้นได้โดยไม่ต้องมีคำสั่งหรือหมายของศาล ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” เมื่อพิจารณามาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งเป็นบทบัญญัติในหมวด ๘ ศาล แล้ว จะเห็นได้ว่า บทบัญญัตินี้ได้ยกเลิกหลักการที่ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ออกหมายค้นตามมาตรา ๕๘ (๓)^๔ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ศาลเท่านั้นเป็นผู้มีอำนาจออกหมายค้นได้ ฉะนั้น การที่มาตรา ๙๒ วรรคสอง^๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ค้นในที่รโหฐาน^๖ ด้วยตนเองไม่ต้องมีหมายค้นในกรณีนี้อาจออกหมายค้นได้ก็เป็นหลักการอันสืบ

^๔ มาตรา ๕๘ เจ้าพนักงานและศาลมีอำนาจออกหมายอาญาได้ภายในเขตอำนาจ ดังต่อไปนี้

๑) ล

๑) ล

(๓) ถ้าเป็นหมายค้น ได้แก่ศาลหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่

๑) ล

๑) ล

^๕ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓) ข้างต้น

^๖ มาตรา ๒ (๑๓) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัญญัติบทนิยามคำว่า “ที่รโหฐาน” ไว้ว่า “ที่ต่าง ๆ ซึ่งมีใช้ที่สาธารณสถานดังบัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา” (ซึ่งหมายถึงประมวลกฎหมายอาญาตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.๒๔๙๙) และตามมาตรา ๑ (๓) แห่งประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติบทนิยามคำว่า “สาธารณสถาน” ไว้ว่า “สถานที่ใด ๆ ซึ่ง

เนื่องมาจากมาตรา ๕๘ (๓) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่บัญญัติให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่มีอำนาจออกหมายค้นได้เอง มาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงได้ กำหนดให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่สามารถค้นในที่รโหฐานโดยไม่ต้องมีหมายโดยถือว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่เป็นหมายในตัวเองซึ่งไม่สอดคล้องกับหลักการตามมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่มีความมุ่งหมายให้ศาลเท่านั้นเป็นผู้มีอำนาจออกหมายค้นในที่รโหฐานได้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๙) จึงมีความเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในส่วนที่บัญญัติให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ค้นด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีหมายค้นในกรณีนี้อาจออกหมายค้นได้ จึงขัดต่อมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และบทบัญญัติในส่วนนี้เป็นอันใช้บังคับมิได้ตามมาตรา ๖^๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เหตุนี้ พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่จึงไม่มีอำนาจค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้นในกรณีนี้อาจออกหมายค้นได้ตามมาตรา ๙๒วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

๒) ปัญหาประการที่สอง เมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมีผลใช้บังคับแล้ว เจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ จะมีอำนาจเข้าค้นเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะใด ๆ ในส่วนที่เป็นที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้นตามมาตรา ๑๔ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๔ ได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมีเจตนารมณ์ที่จะส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเป็นสำคัญดังปรากฏในคำปรารภของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย^๗ ฉะนั้น มาตรา ๒๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงได้บัญญัติว่า “สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครอง และผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมาย และการตีความกฎหมายทั้งปวง” และมาตรา ๒๙วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ก็บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะ

ประชาชนมีความชอบธรรมที่จะ เข้าไปได้” ดังนั้น ที่รโหฐานจึงมีความหมายว่า สถานที่ใด ๆ ซึ่งประชาชนไม่มีความชอบธรรมที่จะเข้าไปได้

^๖ มาตรา ๖ รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้

^๗ “... ภายหลังจากนั้นสภาร่างรัฐธรรมนูญได้จัดทำร่างรัฐธรรมนูญโดยมีสาระสำคัญเป็นการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครอง และตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพิ่มขึ้น ตลอดจนปรับปรุงโครงสร้างทางการเมืองให้มีเสถียรภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งนี้ โดยได้คำนึงถึงความคิดเห็นของประชาชนเป็นสำคัญ และได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๕๓๙ แล้วทุกประการ”

เพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น เท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้” ประกอบ กับมาตรา ๓๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติว่า”บุคคลย่อมมีเสรีภาพในเคหสถาน บุคคลย่อมได้รับความคุ้มครองในการที่จะอยู่อาศัย และครอบครองเคหสถานโดยปกติสุข การเข้าไปในเคหสถานโดยปราศจากความยินยอมของผู้ครอบครองหรือการตรวจค้นเคหสถานจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ทั้งมีมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติรับรองไว้อีกชั้นหนึ่งว่า “ในคดีอาญา การค้นในที่ที่โหลฐานจะกระทำมิได้เว้นแต่จะมีคำสั่งหรือหมายของศาล หรือมีเหตุให้ค้นได้โดยไม่ต้องมีคำสั่งหรือหมายของศาล ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” ฉะนั้น แม้ว่ามาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจะบัญญัติเป็นข้อยกเว้นให้เข้าค้นในที่ที่โหลฐานได้เมื่อมีเหตุให้ค้นได้โดยไม่ต้องมีคำสั่งหรือหมายของศาลตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งหมายถึงกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ก่อนแล้วและกฎหมายที่จะตราขึ้นใช้บังคับต่อไป^๙ โดยมีได้วางขอบเขตไว้ว่าเหตุให้ค้นดังกล่าวจะต้องมีลักษณะเช่นใด แต่การจะพิจารณาตีความว่า กฎหมายใดเข้าข้อยกเว้นดังกล่าวหรือไม่ ก็จะต้องคำนึงถึง การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย โดยกฎหมายนั้นจะต้องกำหนดเหตุยกเว้นไว้เท่าที่จำเป็นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

เมื่อได้พิจารณามาตรา ๑๔ (๑) และ (๒)^{๑๐} แห่งพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๔ แล้ว จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการค้นเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะใด ๆ ในส่วนที่เป็นที่ที่โหลฐานไว้ว่า จะต้องเป็นไปเพื่อดำเนินการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดเท่านั้น และพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ ตราขึ้นโดยมีเจตนารมณ์เพื่อกำหนดมาตรการและให้อำนาจในการดำเนินการป้องกันและปราบปรามการค้าและการเสพยาเสพติดให้ได้ผลโดยเด็ดขาดและมีประสิทธิภาพดังปรากฏในหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าว^{๑๑}

^๙ ถ้าพิจารณาจากมาตรา ๒๙ วรรคสองของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งบัญญัติให้กฎหมายที่มีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจ ในการตรากฎหมายนั้นด้วย อาจทำให้เข้าใจได้ว่า กฎหมายดังกล่าวจะต้องเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นภายหลังจากรัฐธรรมนูญมีผลใช้บังคับแล้วเท่านั้น แต่อย่างไรก็ดีโดยที่บทเฉพาะกาลมาตรา ๓๓๕(๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติว่า “มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๙ วรรคสอง ฯลฯ มาใช้บังคับกับกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่ในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ แต่เมื่อมีการตรากฎหมายในเรื่องดังกล่าวขึ้นใหม่ หรือมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายดังกล่าว การดำเนินการนั้นต้องเป็นไปตามมาตรา ๒๙ ...” ฉะนั้น จึงเห็นได้ว่ากฎหมายดังกล่าวอาจเป็นได้ทั้งกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่ในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ และกฎหมายที่จะตราขึ้น ใช้บังคับต่อไป

^{๑๐} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑) ข้างต้น

^{๑๑} เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ยาเสพติดเป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อการดำเนินการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ และรัฐบาลนี้มีนโยบายที่จะป้องกันและปราบปรามการค้าและการเสพยาเสพติดอย่างเข้มงวดกวดขัน ในการนี้จำเป็นต้องมีกฎหมายเพื่อกำหนดมาตรการและให้

เพราะยาเสพติดเป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อการดำเนินการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ประกอบกับยาเสพติดเป็นพยานหลักฐานในการกระทำความผิดอันอาจถูกเคลื่อนย้ายหรือทำลายได้โดยง่ายฉะนั้น หากจะให้เจ้าพนักงานค้นเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะใด ๆ ในส่วนที่เป็นที่รโหฐาน โดยต้องมีหมายค้นตามมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อันทำให้เจ้าพนักงานไม่อาจเข้าค้นได้ในทันที แต่ต้องไปดำเนินการขออนุญาตค้นจากศาลก่อนซึ่งอาจเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เหตุนี้ คดียาเสพติดตามที่มาตรา ๑๔ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติให้อำนาจเข้าค้นเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือ ยานพาหนะใด ๆ ในส่วนที่เป็นที่รโหฐานได้โดยไม่ต้องมีหมายค้นย่อมถือได้ว่าเป็น กรณีพิเศษสำหรับความผิดประเภทนี้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้เจ้าพนักงานมีอำนาจเข้าตรวจค้นโดยเร่งด่วน และเจ้าพนักงานที่จะมีอำนาจเช่นนี้ก็มิใช่ เจ้าพนักงานทั่วไป แต่จะต้องมีการแต่งตั้งเป็นพิเศษโดยมีการกลั่นกรองคุณสมบัติ และระดับตำแหน่งของผู้รับการแต่งตั้งแล้ว ดังจะเห็นได้จากความในวรรคสองของมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ ที่บัญญัติว่า “เจ้าพนักงานตำแหน่งใดและระดับใด จะมีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ตามวรรคหนึ่งทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ให้เป็นไปตามที่เลขาธิการกำหนดด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการ โดยทำเอกสารมอบหมายให้ไว้ประจำตัวเจ้าพนักงานผู้ได้รับมอบหมายนั้น”

ด้วยเหตุผลดังที่ได้กล่าวมา คณะกรรมการกฤษฎีกา(กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๙) เห็นว่า มาตรา ๑๔ (๑) และ (๒)^{๑๖} แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติเหตุให้ค้นได้โดยไม่ต้องมีหมายค้นของศาลซึ่งเข้าช้อยกเว้นในมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่ขัดต่อมาตรา ๓๕ และมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่ขัดต่อมาตรา ๓๕ และมาตรา ๒๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉะนั้น เจ้าพนักงานตามกฎหมายดังกล่าวจึงยังคงมีอำนาจค้นในเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะใด ๆ ในส่วนที่เป็นที่รโหฐานโดยไม่ต้องมีหมายค้นตามมาตรา ๑๔ (๑) และ (๒)^{๑๗} แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๔ ได้

(ลงชื่อ) อักขราทร จุฬารัตน

(นายอักขราทร จุฬารัตน)

อำนาจในการดำเนินการป้องกันและปราบปรามให้ได้ผลโดยเด็ดขาดและมีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

^{๑๖} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑) ข้างต้น

^{๑๗} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑) ข้างต้น

เลขที่การคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เมษายน ๒๕๔๑